

ΚΑΘΩΡΙΝ ΛΙΤΑΓΟΥΝΤ

Μαγικά Υψικά

Το μαγικό Ταλαροπαστέιο

5

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MAGIC IN THE MIX
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μαγικό ζαχαροπλαστείο (ΒΙΒΛΙΟ 5) – Μαγικά υλικά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kathryn Littlewood
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Σταυρουλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Έλλη Κυργιοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© The Inkhouse, 2018

© Εικονογράφησης: Erin McGuire

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Alexandre Chaudret

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2767-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2768-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΘΡΙΑΝ ΛΙΤΑΓΟΥΝΤ

Μαγικά
Υλικά
το μαγικό Τελεφεύγιο
5

Μετάφραση:
Τατιάνα Σταυρουλάκη

*Για τον Τεντ και τον Μάικλ,
Εξέχοντες Ζαχαροπλάστες*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η πρώτη πληγή: Ζαχαρόπωση

Η Ρόζμαρι Μπλις είχε ξυλιάσει από το κρύο. Μέσα στα άγρια χαράματα, τσαλαβουτούσε με κόπο στον ποταμό Ράιντερ. Το παγωμένο νερό άφριζε γύρω από τη μέση της. Το μοναδικό φως μες στη σκοτεινιά ήταν μια θολή, κιτρινωπή ακτίνα από τον προβολέα ενός μοτοποδηλάτου, σταματημένου στην όχθη.

Τολύπες ατμού λικνίζονταν πέρα δώθε, σαν ένα κοπάδι λευκά πουλιά που χόρευαν με τον άνεμο. Η Ρόουζ περίμενε υπομονετικά, με κομμένη την ανάσα. Με το ένα της χέρι αγκάλιαζε μια μπλε γυάλα, ενώ με το άλλο κρατούσε σταθερά το καπάκι, έτοιμη να το κλείσει.

Τη σωστή στιγμή –όταν οι τολύπες της ομίχλης έμοιαζαν να αναδιπλώνονται– η Ρόουζ γύρισε την

ανοιχτή γυάλα στον αέρα. Η ομίχλη αιχμαλωτίστηκε στο δοχείο, κι αμέσως τραβήχτηκε πίσω για να δραπετεύσει. Όμως, η Ρόουζ πρόλαβε να κατεβάσει το καπάκι και να το κλείσει σφιχτά. Ένα μικρό συννεφάκι σχηματίστηκε μέσα στη γυάλα.

«Τελειώσαμε;» ρώτησε ο Ντέβιν από την όχθη.

Η Ρόουζ σήκωσε τη γυάλα ψηλά, στο φως του προβολέα. «Ναι! Σίγουρα μαζέψαμε μεγάλη ποσότητα. Όμως, ποτέ δεν μπορείς να πεις ότι τα διαθέσιμα υλικά σου είναι αρκετά».

«Λόγια μιας αληθινής Εξέχουσας Ζαχαροπλάστισσας». Ο Ντέβιν Στέτσον στεκόταν κάτω από μια πυκνή συστάδα δέντρων, δίπλα στο μηχανάκι του. Η μαύρη του βερμούδα και το κάτω μέρος της μπλούζας του, με τη στάμπα της Χορωδίας του Κακοτυχωριού, ήταν μούσκεμα. Αφού στερέωσε ένα καλάθι στο μοτοποδήλατο, τοποθέτησε μέσα προσεκτικά τις άλλες τρεις γυάλες όπου είχαν μαζέψει την ομίχλη του ποταμού και τις έδεσε με σπάγκο για να παραμείνουν σταθερές.

Ακόμα και στο θαμπό φως, ο Ντέβιν ήταν πανέμορφος. Τα άλλοτε φουντωτά μαλλιά του ήταν τώρα ξυρισμένα στα πλάγια του κεφαλιού αλλά μακριά στο πάνω μέρος. Το καινούργιο κούρεμα τον έκανε να δείχνει πιο μεγάλος και πιο ώριμος, παρόλο που ήταν δεκατριών χρόνων, όπως και η Ρόουζ.

Βέβαια, ελάχιστοι δεκατριάχρονοι θα συμμετεί-

χαν σε επιχείρηση διάσωσης μιας θείας που είχε πέσει θύμα απαγωγής κι ήταν κλεισμένη σε ένα ιταλικό κάστρο.

Ο Ντέβιν βοήθησε τη Ρόουζ να βγει από το νερό, της έδωσε μια πετσέτα κι έβαλε την τελευταία γυάλα στο καλάθι. «Είναι παράξενο», μονολόγησε. «Κανονικά όλη αυτή η ομίχλη θα έπρεπε να στερεοποιηθεί μέσα στις γυάλες. Πώς και δεν...» Μόλις συνάντησε το βλέμμα της Ρόουζ, έκοψε τη φράση του στη μέση.

«Μαγεία», είπαν και οι δύο ταυτόχρονα, και η Ρόουζ δεν μπορούσε να κρύψει το χαμόγελό της.

Ο Ντέβιν πήγε να απομακρύνει τα μαλλιά από τα μάτια του, αλλά θυμήθηκε ότι δεν είχε πια μπούκλες. «Ακόμα δεν τα έχω συνηθίσει όλα αυτά», ομολόγησε. «Δεν είναι σαν τις μηχανές. Η μηχανική έχει λογικούς κανόνες».

«Και η μαγεία έχει κανόνες!» διαφώνησε η Ρόουζ. Αφού δίπλωσε την υγρή πετσέτα μέσα στο σακίδιό της και το πέρασε στους ώμους της, φόρεσε τα σανδάλια της. Ανεβαίνοντας στο μηχανάκι για να καθίσει πίσω από τον Ντέβιν, πρόσθεσε: «Με μια εντελώς δική τους λογική. Όμως, είμαι σίγουρη ότι θα τους καταλάβεις πολύ γρήγορα».

«Ίσως!» Ο Ντέβιν έδωσε στη Ρόουζ ένα κράνος που το είχε αγοράσει ειδικά για εκείνη. «Αν τους καταλάβω, πάντως, θα είναι επειδή εσύ είσαι τόσο καλή δασκάλα».

Οι δυο τους ήταν πλέον επισήμως ζευγάρι, μα όλα ήταν τόσο πρόσφατα που η Ρόουζ ακόμα ένιωθε την καρδιά της να φτερουγίζει όταν βρισκόταν κοντά στον Ντέβιν. Κρατήθηκε σφιχτά από τη μέση του καθώς διέσχιζαν τους έρημους δρόμους του Κακοτυχωριού. Η ατμόσφαιρα, καθώς χάραζε εκείνη η αυγουστιάτικη μέρα, ήταν ήδη ζεστή και ξηρή. Τα μουσκεμένα ρούχα τους είχαν στεγνώσει πριν φτάσουν στον κεντρικό δρόμο του χωριού.

«Σε τι θα χρησιμοποιήσεις λοιπόν την ομίχλη;» ρώτησε ο Ντέβιν πάνω στο μηχανάκι.

«Σε ένα σωρό πράγματα», απάντησε η Ρόουζ. «Οι περισσότερες συνταγές του Τσελεμεντέ χρειάζονται κάποιο είδος νερού, και το μαγεμένο νερό είναι ό,τι καλύτερο. Ξέρεις, όπως το νερό από την Πηγή της Νιότης, ή τα νερά της Βαβυλώνας, ή τα δάκρυα ενός κλόουν. Όμως, η δεύτερη καλύτερη επιλογή είναι το νερό που έχει ξεχάσει ότι κάποτε ήταν νερό, όπως αυτή εδώ η ομίχλη. Πρόκειται για εντελώς διαφορετικό είδος μαγείας».

«Πηγή της Νιότης;» έκανε ο Ντέβιν. «Υπάρχει τέτοιο πράγμα;»

Η Ρόουζ έγειρε απαλά στην πλάτη του. «Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω. Μπορεί να είναι μύθος».

Αντί να απαντήσει, ο Ντέβιν σταμάτησε αργά το μηχανάκι στη μέση του κεντρικού δρόμου. Όλες οι βιτρίνες –από το κατάστημα ξηρών καρπών του

Μπορτσίνι, το ανθοπωλείο, το γαλλικό μπιστρό στη γωνία– ήταν σκοτεινές.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε η Ρόουζ.

Ο Ντέβιν έδειξε ψηλά, πάνω από το ομοίωμα του Πύργου του Άιφελ που έστεκε στη στέγη του μπιστρό. Η Ρόουζ κοίταξε, μισοκλείνοντας τα μάτια.

Μια μικρή, λευκή κουκίδα έπεφτε από τον μαύρο ουρανό.

Μια νιφάδα.

«Χιόνι;» μουρμούρισε έκπληκτη. «Τον Αύγουστο;»

Και τότε άλλη μια νιφάδα στροβιλίστηκε στον αέρα και προσγειώθηκε απαλά στο σιντριβάνι, στο κέντρο της πλατείας. Ύστερα άλλη μία, κι άλλη μία, μέχρι που τελικά η Ρόουζ και ο Ντέβιν συνειδητοποίησαν ότι παρακολουθούσαν μια κανονική χιονόπτωση. Λες και το Κακοτυχάρι είχε κλειστεί σε μια κρυστάλλινη σφαίρα που την ταρακουνούσε κάποιο αόρατο χέρι.

Όμως, το θέμα ήταν ότι ο αέρας έκαιγε.

«Πώς είναι δυνατόν;» αναρωτήθηκε ο Ντέβιν, διώχνοντας τις νιφάδες από τα μαλλιά του. «Είναι τέλη Αυγούστου! Πώς γίνεται να χιονίζει;»

Για μια ακόμη φορά, είπαν και οι δύο ταυτόχρονα: «Μαγεία».

Η Ρόουζ έγειρε πίσω το κεφάλι κι άνοιξε το στόμα της. Μερικές λευκές νιφάδες έπεσαν πάνω στη γλώσσα της και έλιωσαν. Είχαν ελαφρώς παχύρρευστη υφή και ήταν... ζεστές.

Και γλυκές.

«Δεν είναι χιόνι», αποφάνθηκε η Ρόουζ. «Είναι ζάχαρη άχνη!» Αφού βεβαιώθηκε ότι το κράνος της ήταν καλά δεμένο, πιάστηκε ξανά από τη μέση του Ντέβιν. «Πρέπει να με πιασπίτι όσο πιο γρήγορα μπορείς. Κάτι περίεργο συμβαίνει, και δε μου αρέσει καθόλου».

«Κρατήσου καλά». Ο Ντέβιν έβαλε μπροστά και διέσχισε γρήγορα τον δρόμο.

Όταν έφτασαν στο ζαχαροπλαστείο των Μπλις, ζήσε τη χαρά, γύρω τους μαινόταν πλέον μια κανονική θύελλα από νιφάδες ζάχαρης. Σύντομα, όλες οι στέγες και οι αυλές και τα δέντρα της πόλης ντύθηκαν στα λευκά. Τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα στο πλάι του δρόμου θύμιζαν γιγάντια μάφιν με γλάσο.

Ο αέρας γέμισε βρόμικες νιφάδες ζάχαρης που πετάχτηκαν από το έδαφος καθώς ο Ντέβιν φρέναρε απότομα. Κατεβαίνοντας, έσφιξε δυνατά το μπράτσο της Ρόουζ, που μετά βίας μπόρεσε να διακρίνει ότι της έδειχνε με ζωηρές κινήσεις ένα κοντινό κτίριο.

Σχεδόν στα τυφλά, η Ρόουζ και ο Ντέβιν άρπαξαν τις γυάλες με την ομίχλη του ποταμού. Χωμένοι ως τα γόνατα σε στιβάδες ζάχαρης άχνης, πλησίασαν με κόπο την πόρτα του ζαχαροπλαστείου των Μπλις. Ή μάλλον τη μισοθαμμένη πόρτα. Οι σωροί της ζάχαρης την είχαν καλύψει μέχρι το μπρούτζινο πόμολο.

Ο Ντέβιν κλότσησε δεξιά αριστερά τα λευκά βουναλάκια κι έσπρωξε την πόρτα, ταρακουνώντας το κουδουνάκι της. Βήχοντας αδιάκοπα, η Ρόουζ την έκλεισε με τον γοφό της, ακούμπησε τις γυάλες και το κράνος της σε ένα από τα τραπέζια και πάσχισε να καθαρίσει το πρόσωπο και τα μαλλιά της.

«Είναι τρελό!» φώναξε ο Ντέβιν, ακουμπώντας το κράνος του δίπλα στο άλλο. Η Ρόουζ τού έγνεψε σιωπηλά κι έδειξε τα σκαλιά – το ζαχαροπλαστέιο ήταν στο ισόγειο του σπιτιού της οικογένειας Μπλις, και όλοι ακόμα κοιμόνταν επάνω. Αμίλητος, ο Ντέβιν έκανε μια χειρονομία προς τα έξω. «Η ζάχαρη καταστρέφει τα μηχανήματα. Και, αν βραχεί, το μηχανάκι μου θα γεμίσει σιρόπια».

Μαζί, στάθηκαν στο παράθυρο και κοίταζαν τη θαμπή λάμψη από τους φανοστάτες, και τους σωρούς της ζάχαρης που όλο και ψήλωναν. Όποιος δεν ήξερε τι είχε συμβεί θα πίστευε ότι εκεί έξω απλωνόταν ένα μαγευτικό, χειμωνιάτικο τοπίο. Η Ρόουζ έγλειψε τη ζάχαρη στα χείλη της.

«Αυτό το πράγμα έχει ωραία γεύση, αλλά θα δημιουργήσει μεγάλα προβλήματα», σχολίασε. «Και θα είναι επικίνδυνο».

Σηκώνοντας και τις τέσσερις γυάλες μαζί, ο Ντέβιν πέρασε από τη δίφυλλη πόρτα μέσα στο εργαστήριο του ζαχαροπλαστέιου. Η Ρόουζ τον ακολούθησε.

«Ξέρεις τι άλλο είναι επικίνδυνο;» είπε ο Ντέβιν, ακουμπώντας τις γυάλες στον μεγάλο, κεντρικό πάγκο εργασίας. «Αυτός ο τύπος, ο Κόμης Καρούζο. Ό,τι συμβαίνει έξω είναι μάλλον δική του δουλειά».

«Ίσως», μουρμούρισε η Ρόουζ. «Ήταν πολύτιμη η βοήθειά σου στο μάζεμα υλικών που θα χρειαστώ για να σώσω τη θεία μου».

Ο Ντέβιν σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος. «Μπορώ να σου προσφέρω ακόμα πιο πολύτιμη βοήθεια αν με αφήσεις να έρθω μαζί σου στην Ιταλία, Ρόουζ. Μπορώ να σε προστατέψω».

Ο Κόμης Καρούζο ήταν ένας απαίσιος άνθρωπος, με ένα σάπιο δόντι και εξαιρετικά άσχημη συμπεριφορά. Στην Ουάσιγκτον είχε πάρει μέρος σε ένα σχέδιο για την υποδούλωση όλου του κόσμου – μόνο που προσπάθησε να ξεγελάσει τους αφέντες του, τη διεθνή Διεθνή Αδελφότητα της Τρυπητής Κουτάλας, και δοκίμασε να γίνει ο ίδιος μοναδικός κυβερνήτης του κόσμου. Με τη βοήθεια της οικογένειάς της και του Ντέβιν, η Ρόουζ είχε καταφέρει να εμποδίσει τον Καρούζο – μα ο Κόμης απήγαγε τη θεία Λίλι και την κλείδωσε σε έναν από τους πύργους του.

Ο Ντέβιν είχε αποδειχτεί εξαιρετικός βοηθός στην Ουάσιγκτον. Όμως, όσο κι αν ήθελε να προστατέψει τη Ρόουζ, στην πραγματικότητα έπρεπε εκείνη να τον προστατέψει.

Πετώντας το σακιδίό της στο τραπεζοκάθισμα

της κουζίνας, η Ρόουζ αναστέναξε. «Το έχουμε συζητήσει πολλές φορές. Οι γονείς σου δε θα σε αφήσουν να έρθεις, και δεν πρόκειται να φτιάξω πειθοκεκάκια για να αλλάξουν γνώμη, όσες φορές κι αν μου το ζητήσεις. Ύστερα από αυτά που έπαθαν ο Τσιπ και η κυρία Κάρλσον με τα ξεχασιάρικα στριφτά ντόνατ, ορκίστηκα να μη χρησιμοποιήσω ποτέ ξανά αυτό το είδος της μαγείας που ελέγχει το μυαλό των άλλων». Η Ρόουζ άπλωσε το χέρι της και σκούπισε απαλά μια τελευταία νιφάδα ζάχαρης από το μάγουλο του Ντέβιν. «Άλλωστε, με ξέρεις. Δε χρειάζομαι προστασία».

Από τη σκοτεινή, μπροστινή αίθουσα του ζαχαροπλαστείου ακούστηκε μια άγνωστη, γυναικεία φωνή: «Είσαι τόσο σίγουρη;»

Ενστικτωδώς, η Ρόουζ αρπάχτηκε από το μπράτσο του Ντέβιν. Μαζί, βγήκαν ξανά στο σαλόνι από τη δίφυλλη πόρτα. Και είδαν δύο γυναίκες να κάθονται σε ένα από τα στρογγυλά τραπεζάκια. Η Ρόουζ θα έπαιρνε όρκο ότι δεν υπήρχε κανείς εκεί πριν από μια στιγμή.

Και οι δύο ήταν ντυμένες στα μαύρα, με κομψά, κουμπωμένα παλτά, δερμάτινα γάντια και καπέλα με πλατιά γείσα. Η μία ήταν ψηλή και λεπτή, σαν γλειφιτζούρι. Η άλλη το ακριβώς αντίθετο: κοντή και στρογγυλή, σαν τρουφάκι. Η ψηλή χαμογελούσε, μα τα μάτια της παρέμεναν ψυχρά και αγέλαστα. Το

στόμα της κοντής ήταν σουφρωμένο, σαν να είχε φάει κάτι πικρό.

«Συγγνώμη, αλλά το ζαχαροπλαστείο είναι κλειστό», δήλωσε η Ρόουζ, αν και είχε μια παράξενη αίσθηση ότι αυτές δεν ήταν συνηθισμένες πελάτισσες.

Η κοντή γυναίκα άρχισε να διπλώνει επιδέξια ένα κίτρινο κομμάτι χαρτί. Ευχαριστημένη με το δημιούργημά της, το σήκωσε ψηλά και είπε: «Ένα ρόδο για τη Ρόουζ». Ύστερα, ακούμπησε απαλά το οριγκάμι τριαντάφυλλο στο τραπέζι.

«Πώς ξέρετε το όνομά της;» ζήτησε να μάθει ο Ντέβιν, κάνοντας προστατευτικά ένα βήμα μπροστά.

«Όλοι ξέρουν τη Ρόζμαρι Μπλις!» έκρωξε η κοντή γυναίκα. «Είναι διάσημη! Ίσως γι' αυτό μας αφήνει και περιμένουμε», συμπλήρωσε ενοχλημένη.

Η ψηλόλιγνη χτύπησε χαϊδευτικά τον ώμο της κοντής. «Μην παρεξηγείτε την όμοια δίδυμη αδελφή μου. Μιλάει πολύ», είπε και σηκώθηκε όρθια. «Είμαι η Λούαν Λέδερχεντ».

«Και εγώ είμαι η Σούζαν Λέδερχεντ», συστήθηκε η κοντή.

«Όμοιες δίδυμες;» έκανε ο Ντέβιν, κοιτάζοντας τις δύο εξαιρετικά ανόμοιες αδελφές.

«Σίγουρα θα αναρωτιέστε πώς να μας ξεχωρίζετε», συνέχισε η Σούζαν. Ένα τετράγωνο, λευκό χαρτάκι εμφανίστηκε ξαφνικά στα χέρια της. «Να θυμάστε απλώς ότι εγώ, η Σούζαν, αγαπώ την αρχαία τέ-

χνη του οριγκάμι», πρόσθεσε, διπλώνοντας σβέλτα τις άκρες του χαρτιού.

«Αρκετά με τα κόλπα σου!» Η Λούαν άρπαξε το χαρτάκι από τα χέρια της αδελφής της και το ίσιωσε. «Θα ήταν μεγάλη μας τιμή να δεχτείς την επαγγελματική μας κάρτα». Άπλωσε το χέρι της στη Ρόουζ, που πήρε απρόθυμα το χαρτάκι. «Εκπροσωπούμε τη Διεθνή Αδελφότητα της Τρυπητής Κουτάλας. Ήρθαμε εδώ για να σου γνωστοποιήσουμε ότι απαιτούμε να μας παραδώσεις τη θεία σου, τη Λίλι Λε Φέι!»

Φυσικά αυτές οι παλαβές γυναίκες ήταν μέλη της Αδελφότητας. Όμως, η Ρόουζ δε θα τους αποκάλυπτε σε καμία περίπτωση πού βρισκόταν η Λίλι, όσο κι αν απειλούσαν.

«Η Λίλι δεν είναι εδώ», δήλωσε. «Και δεν ξέρουμε πού είναι».

«Για ποιον λόγο τη θέλετε, άλλωστε;» ρώτησε ο Ντέβιν. «Δε σας πρόδωσε;»

«Αυτό είναι δική μας δουλειά», γρύλισε η Λούαν. «Και όχι δική σας. Το μόνο που χρειάζεται να ξέρετε εσείς είναι ότι τη θέλουμε πίσω. Και σύντομα».

«Πριν από το Χάλογουιν!» συμπλήρωσε η Σούζαν, υψώνοντας αυστηρά το δάχτυλό της.

«Για ποιον λόγο ειδικά τότε;» ζήτησε να μάθει η Ρόουζ.

Η Λούαν αγριοκοίταξε την αδελφή της και ξερόβηξε. «Για κανέναν λόγο».

Η Σούζαν δαγκώθηκε. «Μα φυσικά, φυσικά! Δεν υπάρχει κανένας λόγος! Σίγουρα όχι επειδή τότε τα παιδιά τρώνε τα πιο πολλά γλυκά».

«Σιωπή, Σούζαν!» Με ένα πλατύ χαμόγελο, η Λούαν στάθηκε μπροστά στο τραπέζι έτσι ώστε να καλύπτει την αδελφή της. «Όπως σας έλεγα, η Λίλι έχει κάτι που ανήκει στην Αδελφότητα, και πρέπει οπωσδήποτε να μας το επιστρέψει».

«Μα δεν είναι μαζί μας!» επέμεινε η Ρόουζ.

«Τότε να τη βρείτε», γρύλισε η Λούαν. «Και σύντομα. Γιατί, μέχρι να τη βρείτε, η Διεθνής Αδελφότητα της Τρυπητής Κουτάλας σκοπεύει να τιμωρήσει ετούτο εδώ το συμπαθέστατο χωριουδάκι σας με επτά πληγές. Από ζάχαρη».

Ο Ντέβιν πήγε στο παράθυρο και κοίταξε έξω. Τώρα πια η ζάχαρη άχνη είχε ανέβει μέχρι τα παράθυρα των σπιτιών. «Εγώ νόμιζα ότι οι επτά πληγές έχουν να κάνουν με απαίσιες αρρώστιες, ακρίδες και τέτοια».

«Όχι για εμάς». Η Λούαν ίσιωσε το καπέλο της. «Αυτή η ζαχαρόπτωση είναι μόνο η αρχή. Μια νέα πληγή θα πέφτει πάνω στο Κακοτυχώρι κάθε εβδομάδα – μέχρι να μας φέρετε τη Λίλι Λε Φεί. Εάν ήμουν στη θέση σας, θα αναλάμβανα δράση αμέσως. Δε θέλετε να ξέρετε τι θα ακολουθήσει», σφύριξε, πηγαίνοντας στην πόρτα. «Έλα, Σούζαν!».

Η κοντόχοντρη Σούζαν πετάχτηκε σαν ελατήριο και ακολούθησε την αδελφή της.

Πριν στρίψει το πόμολο, η Λούαν γύρισε πίσω και κοίταξε τη Ρόουζ και τον Ντέβιν. «Α, και να μην ξεχάσω. Φυσικά και πρέπει οι γονείς του αγοριού να φάνε πειθοκεκάκι. Τι σημασία έχει λίγη μαγεία που ελέγχει το μυαλό, αν είναι να γίνει η δουλειά μας;»

Ύστερα, το κουδουνάκι της πόρτας χτύπησε κι ένας στρόβιλος ζάχαρης όρμησε μέσα στο σαλόνι καθώς οι δύο γυναίκες χάνονταν μέσα στο λευκό πανδαιμόνιο.

Ο Ντέβιν απέμεινε να τις παρακολουθεί από το παράθυρο. «Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε τελικά.

Η Ρόουζ παρατήρησε για λίγο τη ζαρωμένη κάρτα που της είχαν δώσει οι αδελφές Λέδερχεντ, πριν την τσαλακώσει και την πετάξει στα σκουπίδια. Έπειτα, πήγε στην ταμειακή μηχανή και πάτησε το κουμπί του συρταριού. Κάτω από τη θήκη με τα κέρματα και τα χαρτονομίσματα, βρήκε αυτό που ήθελε – μια άλλη επαγγελματική κάρτα, την οποία είχε πλαστικοποιήσει για να μη χαλάσει, που έγραφε: «Κάθι Κίγκαν».

Σηκώνοντας ψηλά την κάρτα για να τη δείξει στον Ντέβιν, απάντησε: «Θα ζητήσουμε βοήθεια».

Ολοι οι δρόμοι οδηγούν στην Ιταλία! Εκεί πρέπει να ταξιδέψει η Ρούζ, παρέα με τον Τάι, τον Σέιτζ, τον Ντέβιν και τον παππού Μπαλτάζαρ, με στόχο να ελευθερώσει τη θεία Λίλι, που είναι φυλακισμένη στο κάστρο του απαίσιου Κόμη Καρούζο. Όμως, η κατάσταση περιπλέκεται, καθώς δεν είναι μόνο η θεία Λίλι που κινδυνεύει αλλά ολόκληρη η πόλη! Το θάρρος, η μαγεία και οι νοστιμιές της οικογένειας Μπλις αρκούν για να καταφέρουν να σώσουν τους κατοίκους του Σαν Καρούζο;

***Το πέμπτο βιβλίο του Μαγικού
Ζαχαροπλαστείου, μια μαγευτική
περιπέτεια, γλυκιά σαν ζάχαρη.***

Μη χάσετε τα πρώτα τέσσερα βιβλία της σειράς!

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-2767-6

9 786180 127676

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 22148